

Nr 284.

Av herr **Bäcklund**, om tilläggs pension åt förre förmanen **Anders Fredrik Eriksson**.

Uti S. F. S. nr 10/1926 äro bestämmelser utfärdade för den genom 1925 års härordnings genomförande övertaliga personalen vid armén och marinen vid avgång ur tjänst, dels genom förtidspensionering och dels mot avskedsersättning.

Den 20 mars 1930 ingav arbetsofficeren, major C. G. Wibeck, vid ammunitionsfabriken i Karlsborg till styresmannen uppgift å personal, som på grund av minskad arbetstillgång i anledning av 1925 års härordning äro uppsagda från sin anställning vid fabriken *den 31 maj 1930* samt förslag till förtidspensioner och avskedsersättningar. Förmanen vid ammunitionsfabriken i Karlsborg, Anders Fredrik Eriksson, hade därigenom blivit föreslagen till förtidspension av 1 000 kronor. Statskontoret har genom beslut den 10 juli 1930 förklarat Eriksson berättigad åtnjuta förtidspension till ovan angivna belopp årligen.

Uti en den 4 juli 1930 dagtecknad till Konungen ställd skrivelse hade försvarsverkens arbetsledareförening på anförda skäl hemställt, att förman Eriksson måtte beredas högre förtidspension, än den av arbetsofficeren föreslagna. I de häröver avgivna yttrandena är att särskilt bemärka, att arbetsofficeren vid ammunitionsfabriken i Karlsborg, major C. G. Wibeck, den 22 juli 1930 i anbefallt yttrande till arméförvaltningens artilleridepartement framhållit, att enligt hans mening skulle ett pensionsbelopp av 1 400 à 1 500 kronor vara skäligt och mera motsvarande Erikssons åtnjutna löneförmåner. Beklagligt nog hade arbetsofficerens uppfattning ingen inverkan vid avgörandet av ärendet. Kungl. Maj:ts beslut av den 20 september 1930 med anledning av arbetsledareföreningens omnämnda skrivelse hade följande lydelse: Kungl. Maj:t finner förevarande framställning icke föranleda någon Kungl. Maj:ts vidare åtgärd.

Att utgången skulle bliva den angivna var ganska tydligt, därest bestämmelserna i S. F. S. nr 10/1926 skulle nödvändigtvis komma att tillämpas i fallet Eriksson. Har alltså inget att anföra mot statskontoret, som fastställt förtidspensionen till 1 000 kronor.

Däremot förefaller det mig naturligt om de myndigheter, som handlagt detta ärende, hade i likhet med arbetsofficeren reagerat, då de sågo att förtidspensioneringsbestämmelserna i detta fall gävo ett så dåligt resultat. Om så hade varit förhållandet, hade det givetvis varit möjligt att få fram en

rättvisare avvägning av Erikssons pension även om den av arbetsofficeren angivna vägen icke var framkomlig på grund av gällande bestämmelser. Det är tydligen ingen svårighet för Kungl. Maj:t att få riksdagen med på att giva rättvisa, då bestämmelser i något enstaka fall vid tillämpningen ge ett så dåligt resultat, att det knappast kunnat förutses, då bestämmelserna fastställdes. Värre är det att nå ett sådant resultat genom motion, men nu synes mig ingen annan väg stå till buds.

Då förman Eriksson efter en i allo väl vitsordad tjänst vid 56 års ålder nödgas avgå från tjänsten med en förtidspension av 1 000 kronor, innehade han en tjänstetid av 26 år. Eriksson har under hela sin anställningstid i statens tjänst innehafvt förmansplats, vilket betyder, att han allaredan vid anställningens början innehade yrkeskunnigheten och kvalifikationerna såsom förman. Det är numera intet ovanligt, att viss utbildningstid, som är för tjänsten värdefull, kan få tillgodoräknas i tjänsteårshänseende. Men utan hänsyn tagen till detta, fattades det inte mera än 4 år för att Eriksson normalt skulle ansetts kunna få full pension, därest verket yrkat på hans avgång vid den tidpunkten. Efter de avlöningsförhållanden av 3 750 kronor (utan dyrtidstillägg), som Eriksson innehade, torde full pension med hänsyn tagen till att han icke erlagt avgiften uppgått till omkring 1 600 kronor förutom dyrtidstillägg.

Inte kan det vara möjligt, att Eriksson kan reda sig någorlunda anständigt på 1 000 kronor, då han under tjänsten uppbar 4 373 kronor. Det torde väl dessutom under dessa tider vara rätt så svårt för en 56-årig man att finna en arbetsanställning, och för Eriksson torde det vara särdeles svårt att på den privata arbetsmarknaden kunna få något arbete inom sitt yrke, ammunitionsfabrikationen.

Emellertid är Eriksson allaredan inrangerad bland dem som erhållit förtidspensioner och jag skall inte yrka på en förändring i det avseendet. Däremot anser jag det vara med rättvisa och billighet överensstämmande att riksdagen i detta fall beviljar en skälig tilläggspension utöver den förtidspension, som är beviljad. Konsekvenserna utav ett sådant beslut torde icke vara farliga, om det över huvud taget finnes några.

På grund av det anförda hemställas,

att riksdagen må från och med den 1 januari 1931 bevilja förre förmannen vid ammunitionsfabriken i Karlsborg, Anders Fredrik Eriksson, en årlig tilläggspension av 500 kronor.

Stockholm den 22 januari 1931.

Helge Bäcklund.